

[Kurt Brauer.]

tilfælde, at unge mennesker i ringere grad vil blive uddannet, end de bliver det i dag, og alle ved, hvor stor skade det kan medføre for et uddannelsesforløb, hvis det skal afbrydes i så lang tid, som militærtjenesten varer.

Efter disse bitre ord kunne der måske være grund til en tak til ministeren, fordi han så energisk har fastholdt lovforslagets oprindelige ikrafttrædelsesdato. Det skal ministeren takkes for, og ministeren skal for øvrigt også takkes, fordi han i sine skuffer og gemmer eller måske på eget initiativ har fundet forskellige ændringsforslag, som SF er ubeskeden nok til at påstå at vi har været medvirkende til fremkomsten af i tidens løb, når lovforslaget har ligget på vort bord.

I spørgsmålet om ikrafttrædelsesdatoen har det enormt stor betydning, at ministeren har været sig sit ansvar bevidst og har fastholdt, at også socialarbejdere har krav på tryghed i ansættelsen. Det er for dårligt, at den æggedans, som folketinget har gennemført, og som et bestemt parti her i folketinget har gennemført, hvilket har resulteret i, at vi netop har måttet se en anden ordfører fra det samme parti ved anden behandling, end vi så ved første behandling, det er for dårligt, at en sådan æggedans, en sådan mangel på fasthed og beslutsomhed skal medføre, at denne meget store personalegruppe nu skal lide derunder. Det kan man ikke være bekendt, og når man hertil føjer de ting, som fru Eva Gredal her fra talerstolen har fremsat om ikrafttrædelsestidspunktet, er det oplagt, at der fra vor side må lyde en stærk opfordring til folketingsflertallet om at modarbejde tanken om en udskydelse af denne lovs ikrafttræden et år.

Inger Stilling Pedersen (Kr.F):

Da vores ordfører er forhindret i at være til stede, er det faldet i min lod at sige nogle ord om dette lovforslag.

Lovforslaget om social bistand har været ikke mindre end tre gange til første behandling med efterfølgende udvalgsarbejde, så man skulle mene, at tiden nu måtte være inde til at få det gjort færdigt. Når der alligevel her til sidst er opstået problemer, også for bl. a. kristeligt folkepartis medvirken, skyldes det ikke lovforslaget som sådant, men at vi mener, at den økonomiske konse-

kvens af loven ikke er tilstrækkeligt undersøgt. Der er ting, der bør undersøges nærmere, bl. a. personaleforbruget. Vil der ske stigning i amts- og primærkommuner, og hvor stor vil en eventuel stigning blive? Vil man overføre personale fra de institutioner, som nedlægges, skal der nyt byggeri til, og i bekræftende fald, hvor meget vil det dreje sig om?

For at få tid til at undersøge disse ting anser vi det for rigtigst at udsætte tredje behandling af lovforslaget til septembersamlingen og så sætte loven i kraft den 1. april 1976 for derved også at give kommunerne bedre tid til at forberede den. Men jeg vil gerne understrege, at selve lovforslaget går vi ind for.

Vi er klar over, at en udsættelse af loven vil give store problemer for personalet i den sociale sektor. Man har længe regnet med loven, og uvisheden for fremtiden gør det vanskeligt at få personale på de institutioner, som skal nedlægges, f. eks. revalideringscentre og mødrehjælp. Mange amtskommuner er også allerede gået i gang med at træffe foranstaltninger til lovens ikrafttrædelse, og for dem vil det også skabe vanskeligheder.

Angående finansieringen finder vi det rigtigst, at man stadig giver 50 pct. refusion og begynder med 17 pct. bloktilskud for så senere, når man har fundet en passende fordelingsnøgle for de forskellige egne i landet, at gå over til bloktilskud.

Kristeligt folkeparti ville gerne have haft indføjet en paragraf, der gjorde det muligt for det offentlige at udbetale en del af arbejdslønnen til arbejdsgivere, der beskæftiger lettere handicappede. Det kunne ikke lade sig gøre, da det hører under arbejdsministerens og ikke socialministerens område.

Vi mener også, at det er meget vigtigt, at finansieringen af invalidepensionen bliver sådan, at det ikke bliver en fordel for kommunerne at tildele invalidepension fremfor at omskole.

Kristeligt folkeparti finder, at det er meget vigtigt, at familien bevares som den stærke enhed i samfundet, og vi finder, at loven om social bistand på mange måder vil medvirke til at sikre familien.

Vi har ønsket nogle ændringer til § 123, den såkaldte fjernelsesparagraf, idet vi synes, at udtrykket „barnets velfærd“ er lidt